

Dostum Sana Her Gece Dua Ediyorum

– safdeha · 04 Şubat 2017

Haber alıyorum dostlarından ki, geceleri uyuyamıyormuşsun. Bu yüzden gündüzleri uyku uyuma arzusuyla yanıp tutuşuyormuşsun. Yokluğu hiç sevmedin, hep var'a, hep ele alınır tutulur şeylerin peşindeydin. Ama yine de o kadar kalabalığın içinde bile kendini yalnız hissediyordun. O kalabalıklarda, ne sorduğun soruya cevap alabiliyordun ne de seni dinlediklerini görebiliyordun. O kalabalıklar senin yokluğundu, çünkü sana hiç bir şey vermiyordu. Gülüyordun işte, lanlı lunlu, pastalı unlu, tuzlu buzlu, ne atışmalar var ise...Yalnız kaldığında ağlıyordun? Mutsuzdun. En sevdiğin eşin, çocukların bile anlamıyordu seni... Yoktun ama varmış gibi diretiyordun. Varmış gibi yaşamaya, için ağlarken gülmeye, sevmediğin halde seviyormuş gibi rol yapmaya devam ediyordun. Hani elindende başka ne gelirdi ki... Kalbin ancak, Allah'ı zikrederek huzuru bulabilirdi. Bunu bilmiyordun, anlatmamışlardı, benden başkası. Ama kırkıktan sonra insan ne alışkanlıklarından nede kabullerinden vaz geçemiyor, değişemiyor ki...

Seninle en son görüşmemizde, Neler neler anlatmıştım. Gülmüştün bana, saçma demiştin. o Konuşmalardan sonra beni aramadın bir daha. Yani her şey varken, saçma sapan bir din olgusuyla, neden ibadet edeceğini, neden kazanarak biriktirdiğin varlığının bir kısmını başkalarına vereceğini, neden bir kurban kesip, vahşete örnek olacağını... Neden yiyecekken oruç tutup, aç kalacağını, genç olduğunu ölümden konuşmak da neyin nesiydi bu saçmaydı... Daha nicelerinden şikayet ederek bana veryansın ettin. Bu kadar varlığın içinde o parti benim bu dans benim, bu içki benim bu şarkı benim, yaşayacağım demiştin. Bunca zaman geçti, her şeyi yaptın ya, ne kazandın, mutlu muydun, Hayır... Güzelliğinden, gençliğinden eser kalmamış, dostlarından baktım resimlerine. Evladım dediğin, senin sözünü tutmuyormuş, eee, sen Allah'a isyan ettikçe sevdiklerinde sana isyan ediyordu, doğal olarak. Biriktirdiğini har vurup harman savuruyormuş evladın. Atsan atılmaz, kessen kesilmez... Evlat işte!

Paran suyunu çekmeye başladıkça, çevrende, o kuru kalabalıklarda azalmaya başlamış! Parayla tuttuğun hizmetçi, neyin var neyin yoksa çalmış, yakalayana aşk olsun. Geçenlerde duydum eşinde kötü yollara düşmüş. Keşke beni arasaydın dedim içten içe... Ama o kadar gururluydun ki, kapımı görsen, şeytan çarpmış gibi kaçıyordun işte... Esas seni ne şeytanlar çarpmış, çarpıyor bir görebilsen, ah görebilseydin.

Benim gönderdiğimi bilmesinler diye tembih ettim. Verdiğim zekatlardan bir kısmını sana gönderdim, sana yardımı olur diye. Bir sevinmiş, bir sevinmişsin ki, gönderdiğim kişi bile bundan çok mutlu olmuş. Ona sarılmış, dualar etmişsin... Sen mutlu ol da, Rabbim bilsin yeter ki, seni yanlıştan kurtulduğuna vesile olduğumu. Vermek istemediğin zekat buydu aslında, ama hala anlayabilmen mümkün de değil. Vermediğin zekatlar biriktirdiğin her şeyi yok etti. Sevmediğin yokluğa, yaşayarak ulaştın. Artık dilinde var diye bir şey duymuyorlarmış, "neyim var ki, yokluk içindeyim!" diyormuşsun.

Ah Rabbim sana hidayet etsin... Gerçeklerin farkına ah varabilseydin. Rabbim istemedikçe elimden de

bir Şey gelmiyor. Ađlayarak sana dua ediyorum, her gece! Rabbim inŐallah duamı kabul eder. Yokluğu anlar, tövbe kapısını aralar ve ölmeden önce Rabbimin sevdiği kullar arasında olursun, diye ağlaya ağlaya dua ediyorum. İna lillahi ve inna ileyhi raciun...

Saffet Kuramaz